

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.642 van 5 september 2008
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DASSEN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 juli 2006 het Rijk binnen en diende op 27 juli 2006 een asielaanvraag in. Op 11 april 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
1. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U zou over de Sri Lankaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Valvettiturai (Jaffna-regio). In het verleden zou u de “LTTE” (Liberation Tigers of Tamil Eelam) gesteund hebben door voedsel te schenken. Op 11 februari 2006 werd u hiervoor gearresteerd. U zou mishandeld zijn door de Sri Lankaanse autoriteiten. Uw vader zou u via zijn contacten bij de ‘EPDP’ (Eelam’s People’s Democratic Party) vrij gekregen hebben op 19 februari 2006. Begin april 2006 werden twee “LTTE”- leden in uw buurt opgepakt. Enkele dagen later zou u gearresteerd zijn wegens verdenking van*

hulpverlening aan de "LTTE". U zou voor een rechtbank verschenen zijn en officieel in beschuldiging zijn gesteld. Uw vader zou een advocaat gecontacteerd hebben die u op borg wist vrij te krijgen. Op 20 april 2006 zou u naar Colombo gegaan zijn waar u uw aanwezigheid liet registreren. In mei 2006 zou u voor een maand naar Vanni gegaan zijn, waarna u terugkeerde naar Colombo. Opnieuw zou u uw verblijf er hebben laten registreren. Op 2 juli 2006 zou u tijdens een politiecontrole te Colombo opgepakt zijn. Op 9 juli 2006 zou u vrijgelaten zijn en op 14 juli 2006 zou u Sri Lanka verlaten hebben. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een kopie van uw paspoort (enkel bladzijde 2&3), een geattesteerde kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van registratieattest en vijf internetartikels over de algemene situatie. "

2. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Nopens de status van vluchteling.

3. Verzoeker bewijst zijn identiteit niet aan de hand van originele identiteitsdocumenten. Hij legt onduidelijke kopieën neer van een identiteitskaart, paspoort (waar ook de foto onherkenbaar is) en geboorteakte, die bovendien niet vergezeld zijn van een eensluidend verklaarde vertaling. De Raad hecht geen geloof aan kopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (R.v.St., X, nr. 142.624, maart 2005; R.v.St., X, nr. 133.135, 25 juni 2004).
1. Verzoeker verklaarde met zijn eigen paspoort tot in Frankfurt te hebben gereisd. Daar werd zijn paspoort afgenomen door zijn reisagent die hem een vals paspoort bezorgde om naar het Verenigd koninkrijk door te reizen. Verzoeker werd daarop aangehouden door de politie van Oostende met een vals paspoort. Verzoeker verklaart niet waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit aannemelijk te maken te meer daar hij ter terechtzitting een aantal documenten neerlegt die volgens zijn verklaring uit Sri Lanka verzonden zijn en hij dus wel contact heeft met personen in Sri Lanka op wie hij kan steunen. Dit tast zijn geloofwaardigheid aan.
4. Verzoeker meent dat zijn asielrelaas voldoende duidelijk was zodat hij wel aannemelijk maakt dat de asielstatus hem dient te worden toegekend. Hij verklaarde gerechtelijk vervolgd te zijn in Sri Lanka omwille van LTTE activiteiten maar hierover geen bewijzen te kunnen neerleggen.

5. De Commissaris-generaal verwijt verzoeker onvoldoende aannemelijk te maken dat er tegen hem een rechtszaak lopende is: *“Zo kan u niet het minste bewijs voorleggen van deze rechtszaak. Nochtans verblijft uw al geruime tijd in België en verklaarde u tot januari 2008 nog contact gehad te hebben met familieleden (gehoorverslag CGVS 2008 p. 2). Toch heeft u er blijkbaar nooit aan gedacht om op hen beroep te doen om uw vervolging te staven. Ook zou u een advocaat hebben in Sri Lanka, maar hem zou u nooit meer gecontacteerd hebben in verband met uw rechtszaak. Het is dan ook bevreemdend dat u niet het minste begin van bewijs kan voorleggen betreffende de gerechtelijke procedure die tegen u zou lopen. U toont dan ook een opvallend gebrek aan inspanning bij het verkrijgen van stukken die uw asielrelaas kunnen staven. Voorts dient opgemerkt dat u weinig geïnteresseerd lijkt in uw rechtszaak. U wist immers niet wat de huidige stand van zaken is en u weet zelfs niet wat de exacte beschuldiging tegen u is (gehoorverslag CGVS 2008 p. 7). Uit uw contacten met uw familie bleek nochtans dat de Sri Lankaanse autoriteiten u minstens in januari 2008 nog zochten (gehoorverslag CGVS 2008 p. 2). Het feit dat u noch uw familieleden, noch uw advocaat heeft ingeschakeld bij het verkrijgen van een verhelderende uitleg omtrent een stand van zaken in verband met uw vervolging door de Srilankaanse autoriteiten, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.”*
1. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).
1. Verzoeker staat zijn voorgehouden vervolging niet, noch is hij op de hoogte van recente ontwikkelingen in zijn zaak. Verzoeker meent dat hij *“wel degelijk aannemelijk gemaakt [heeft] dat er een rechtszaak tegen hem is. Hij heeft hierover alle informatie gegeven die hij kon. Bovendien is het niet evident om veel gedetailleerde informatie te geven.”* Uit zijn verklaringen kan slechts worden afgeleid dat hij de ware draagwijdte ervan niet kent en zich er ook niet naar bevraagt *“ik weet niets over die problemen, als ik contact heb met ouders zeggen ze enkel dat ik nog gezocht wordt maar ze durven niets aan “officials” vragen”* (gehoorverslag CGVS 18/02/2008 p. 8). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat geen contact meer mogelijk is met zijn familie, noch blijkt uit zijn verklaringen dat hij, in zoverre geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat het contact met zijn ouders sinds januari werd verbroken, ernstige pogingen heeft ondernomen om dit te herstellen: *“de mensen bij wie u in Colombo verbleef, kende u hen al? Ze zijn vaders vrienden. Heeft u nog contact met hen? Ja. Wanneer laatste maal? Met Nieuwjaar. Heeft u hen later gecontacteerd om te zien waar familie is? Ik heb gevraagd achter ouders waar ze zijn en zo, maar die mensen uit Colombo hebben telefoon, ze weten misschien waar ouders zijn, ik heb hun dit vroeger wel eens gevraagd maar niet na hun verdwijning, deze mensen kunnen hen niet gaan zoeken of achter hen informeren.”* (gehoorverslag CGVS 18/02/2008 p. 9). Evenmin verklaart verzoeker waarom hij geen andere familieleden of kennissen kon benaderen die hem informatie en documenten aangaande zijn zaak konden verschaffen te meer daar een proces een publieke kwestie is.
2. Van verzoeker kan minstens verwacht worden dat hij weet waarom hij vervolgd werd. Zijn verklaringen *“Het juridische systeem is voor een burger niet steeds zo*

transparant. Verzoeker werd opgepakt maar met een borg vrijgelaten. Deze procedure is te vergelijken met deze van de raadkamer hier bij ons waarbij men tijdens het onderzoek nagaat of een verdere handhaving van de aanhouding noodzakelijk is. Alvorens een zaak ten gronde voorkomt kan het zelfs enkele jaren duren alvorens een zaak ten gronde wordt behandeld. Indien de beklaagde niet aanwezig is wordt er uitspraak gedaan bij verstek en is het dus perfect mogelijk dat de cliënt niet weet dat er een veroordeling is of weet welke tenlasteleggingen er tegen hem zijn” kan niet beletten dat hij moet geweten hebben welke beschuldigingen hem ten laste werden gelegd. Verzoeker meent immers dat hij hiervoor moest vluchten zodat minstens verwacht kan worden dat hij de ernst van de zaak heeft beoordeeld en de mogelijke straffen met zijn advocaat heeft besproken. Verzoeker werd bovendien op borg vrijgelaten wat eens te meer een beoordeling van de ten laste gelegde feiten inhoudt. Dat verzoeker zijn voorgehouden vervolging niet staaft noch aannemelijk maakt, kan hem derhalve worden aangewreven, en ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Verzoekers voorgehouden financiële motieven om zijn Srilankaase advocaat niet aan te spreken kunnen gezien het belang ervan- geenszins overtuigen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004).

6. Verzoeker meent dat de tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vervolging deels te wijten zijn aan de vraagstelling. Verzoeker wijst op *“nota’s van zijn raadsman”* en stelt dat hieruit *“blijkt duidelijk dat er hier geen sprake is van tegenstrijdigheden.”* Verzoeker beweert *“dat de jurist tijdens het interview verzoeker dwingt om een datum te geven terwijl hij niet precies kan zeggen wanneer hij begonnen is steun te geven. Achteraf gebruikt men dit dan tegen hem, dit totaal ten onrechte en dit blijkt duidelijk uit de nota’s van verzoeker zijn raadsman.”* Wat het aantal medegevangenen tijdens zijn eerste arrestatie betreft benadrukt verzoeker *“dat hij tijdens het interview dit niet heeft gezegd”* en dat uit zijn nota’s *“blijkt zelfs dat deze vraag nooit gesteld werd.”* Verzoeker betwist tevens dat hij *“tegenstrijdige verklaringen aflegde m.b.t. de meldingsplicht”* en licht toe *“dat hij zich wel degelijk diende aan te melden maar dit niet gedaan heeft en gevlucht is alvorens hij zich de eerste keer kon aanmelden.”*
1. Uit het verhoor blijkt dat inderdaad doorgevraagd werd over de aanvang van verzoekers problemen en de draagwijdte ervan. Voor zover verzoeker de situatie die hij voorhoudt, beleefd heeft, kan minstens verwacht worden dat hij deze kan plaatsen binnen zijn eigen professionele, sociale en familiale situatie. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker zijn hulp aan de LTTE niet kan plaatsen binnen zijn levensloop en tijdens zijn eerste gehoor voor het CGVS verklaarde dat hij de “LTTE” steunde sinds 1989 (gehoorverslag CGVS 30/10/2006 P. 15) en anderzijds zoals de bestreden beslissing aanhaalt: *“Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS verklaarde u in eerste instantie dat u de “LTTE” steunde sinds 1996 en vervolgens verklaarde u dan weer hen te steunen sinds twee tot drie jaren voor 1996 (i.e. 1993-1994), waarna u uiteindelijk beweerde dat u hen al steunde sinds 1987 (gehoorverslag CGVS 18/02/2008 p. 4-5).”* De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft terecht op deze onverzoenbare verklaringen gewezen. Uit de opeenvolgende verhoren blijkt dat verzoeker gevraagd werd zijn relaas te kaderen binnen het oorlogsgebeuren. Verzoekers hulp aan de LTTE krijgt uiteraard een andere betekenis naargelang de instantie die de militaire controle over het gebied had. Verzoeker blijkt dit ook te beseffen en haalt dit overigens zelf aan tijdens het laatste verhoor.

Bovendien zijn de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen flagrant (eerste verhoor 1989, tweede verhoor 1996) en verzoeker erkent uitdrukkelijk dat hij onwetend is op dit punt. Uit het verhoor blijkt tevens dat de gehoorambtenaar een tijds kader aangeeft en verzoeker aldus zelf helpt *“dwongen ze u nooit om te voor ltte te vechten, u was 20j oud en woonde in ltte gebied.”* Dat verzoeker gedwongen werd onjuiste verklaringen af te leggen kan dan ook niet overtuigen. Dit klemmt te meer daar verzoeker werd bijgestaan door een advocaat die geen noodzaak vond om tussen te komen of achteraf hierover bemerkingen te maken. Verzoekers tegenstrijdige verklaringen over de voorgehouden LTTE-steun kunnen dan ook niet overtuigen. De gevolgen hiervan, zijn opsluiting, in beschuldigingstelling en meldingsplicht zijn dan ook zonder grond.

1. Ten overvloede kan worden gewezen op verzoekers incoherente verklaringen over deze gerechtelijke gevolgen. Verzoekers argument dat ze niet zouden blijken uit de nota's van zijn raadsman kan niet overtuigen nu bij vergelijking deze duidelijk beknopter en onvollediger zijn dan het verslag van het Commissariaat-generaal. Het verzoekschrift stelt overigens onjuist dat uit de nota's van de advocaat blijkt dat over de meldingsplicht geen tegenstrijdigheden zijn afgelegd, wanneer verzoeker eerst algemeen verklaarde *“zich aanmelden? Ja dat was de regel maar hij ontsnapte van die regio”*. En daarop concreet antwoordt *“aanmelden (met pijl)?” “geen idee. Hij moest wel in de regio blijven.”* Hieruit kan minstens blijken dat verzoeker bekend zou zijn met de borgvoorwaarden maar dat deze beperkt waren tot maatregelen over zijn bewegingsvrijheid. De overige tegenstrijdigheden aangehaald in de bestreden beslissing vinden grondslag in het dossier en worden door de bestreden beslissing correct weergegeven. Het asielrelaas is op alle essentiële punten onvolledig of tegenstrijdig en komt verzonnen voor.

7. Verzoeker wijst *“op de actuele situatie in Sri Lanka en het feit dat verzoeker afkomstig is uit het noorden van Sri Lanka”* en licht toe *“Sinds april 2006 is de situatie in Sri Lanka enorm geescaleerd. Er vinden in Sri Lanka dagelijks onwettige moorden plaats, ontvoeringen en verdwijningen van burgers. Verschillende 100den zaken van ontvoeringen en verschillende 100den moorden werden reeds geregistreerd in de eerste 6 maanden van 2007. De Sri Lankaanse overheid is bovendien niet in staat om haar burgers tegen dit continue geweld te beschermen. Bovendien is Amnesty International zeer bezorgd dat burgers niet alleen toevallig slachtoffer worden maar doelbewust een doelwit vormen voor de veiligheidstroepen, de LTTE en andere gewapende troepen. Voornamelijk in het noorden en in het oosten van het land vinden deze schendingen van de mensenrechten plaats! Dat verzoeker dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst gelet op de situatie aldaar. Verzoeker is afkomstig van Jaffna gebied dat wet degelijk gelegen is in het Noorden van Sri Lanka, reden waarom hij gelet op het gewapend intern conflict in Sri Lanka, onmogelijk terug kan. Dit wordt tevens niet betwist in de bestreden beslissing waarin men stelt dat hij vermoedelijk wel is opgegroeid in de jaffna regio. (...)”* Verzoeker legt een *“artikel amnesty international”* neer en wijst op een *“rapport van het UNHCR van december 2006.”*

1. Het Commissariaat-generaal *“erkent dat er in het noorden en het oosten van Sri Lanka een gewapend intern conflict is, maar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat hiervan in Colombo geen sprake is (zie Cedoca CL 2007-010w). De situatie in de hoofdstad Colombo is niet van die aard dat modale Tamils worden vervolgd louter omwille van hun etnische achtergrond. Ook de recente evoluties wijzen niet op een vervolging van Tamils in de hoofdstad Colombo omwille van hun*

etnische achtergrond. In het kader van “cordon and search operations” worden wel degelijk mensen gearresteerd en opgesloten maar deze maatregelen kunnen worden beschouwd als algemene veiligheidsmaatregelen genomen door de Sri Lankaanse staat ter preventie van mogelijke LTTE- aanslagen in de hoofdstad. Bovendien stelt “U.K Home Office” dat het leven voor iedereen in de hoofdstad, ongeacht de etnische afkomst, onderworpen is aan strenge veiligheidsmaatregelen. (...). Wat betreft de verdwijningen in Colombo dient te worden opgemerkt dat zowel Tamils, moslims als Singhalezen het slachtoffer van ontvoeringen kunnen zijn. Bovendien zijn deze verdwijningen niet toe te schrijven aan één organisatie of belanghebbende partij. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt kan worden afgeleid dat de meerderheid van de Tamilbevolking in Colombo geen reëel risico loopt op willekeurige ontvoeringen en moorden, dit gezien het relatief klein aantal ontvoeringen die sinds augustus 2006 hebben plaatsgevonden in Colombo. Verder dient te worden vastgesteld dat u vreesde vanwege uw afkomst kwetsbaar te zijn voor verdenking van betrokkenheid bij de LTTE. Andere bronnen stellen echter dat het even in Colombo weliswaar onderworpen is aan strenge veiligheidsmaatregelen maar dat de meerderheid van de Tamilbevolking niet geraakt worden door arrestaties.”

2. Verzoeker legt ter terechtzitting vier nieuwe documenten neer ter bewijs van recent verblijf in Jaffna. Het schooldocument dat verzoeker in 1984 afstudeerde aan de Chithambara College, is niet dienstig is dit verband aangezien dit niets bijbrengt over verzoekers recent verblijf en verzoekers Tamilorigine niet wordt betwist . Aan de twee documenten “To Authorities concern” kan geen bewijswaarde gehecht worden aangezien deze attesten niet origineel opgemaakt werden maar kopieën zijn van een voorafgeschreven attest met identieke tekst, layout, gramaticale fouten en voorgedrukte naam van ondertekenaar. Het attest van de “Fishermen’s Co-operative Society Ltd” dat stelt dat verzoeker tot 2006 werkte voor een visserscoöperatieve kan gezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de situatie in zijn dorp en regio effectief kent, evenmin overtuigen. Aan documenten kan immers slechts bewijswaarde worden gehecht in zoverre ze ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen. De ter terechtzitting neergelegde documenten komen dan ook voor als complaisancestukken opgemaakt voor onderhavige procedure.
3. Dit blijkt onder meer uit de voorgelegde documenten die allen uitgereikt werden in Colombo en waaruit ook blijkt dat hij daar zijn domicilie had. Zijn verklaringen over het paspoort dat in Colombo werd uitgereikt, worden niet geobjectiveerd en zijn niet gelijklopend “er is maar 1 kantoor en dit is in Colombo” (gehoorverslag CGVS, 30.10.2006, p.1) en “ik ging zaken aankopen, ik was toevallig daar en dus dacht ik paspoort aan te vragen” (gehoorverslag CGVS, 18.02.2008, p.3). Verzoeker is geboren in Jaffna maar maakt niet aannemelijk recent verbleven te hebben in het noorden van Sri Lanka.
4. Verzoeker verwijst naar rapporten van Amnesty International en UNHCR doch dergelijke algemene rapporten niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. (R.v.St., nr.121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004). Uit de informatie die het Commissariaat-generaal aanvoert, die de Raad betrouwbaar acht en waarvan de waarachtigheid door verzoeker niet wordt weerlegd, blijkt dat hoewel de situatie van Sri Lanka verontrustend is er enkel gevaar dreigt voor burgers met een specifiek profiel (hoofdzakelijk gegoede zakenlui), en er bovendien –voor zover nuttig– een intern vluchtalternatief voorhanden is, met name in Colombo.

8. Verzoeker toont geen uitstaans aan met de LTTE, noch andere politieke activiteiten. Verzoeker verklaarde kennissen te hebben in Colombo en legt een document voor waaruit blijkt dat Colombo ook zijn vaste verblijfplaats is. Hieruit blijkt derhalve dat verzoeker tot bij zijn vertrek alle nodige administratieve steun kreeg van zijn lokale en nationale overheden, niet enkel voor het verkrijgen van reisdocumenten maar ook om—voor zover het een eerste registratie betrof— zich genoegzaam te registreren. Dit wijst er niet op dat verzoeker in de negatieve belangstelling stond van zijn overheid voor zijn vertrek uit Sri Lanka. Verzoeker toont dan ook niet aan zijn land verlaten te hebben omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Nopens de subsidiaire bescherming.

1. Verzoeker meent recht te hebben op subsidiaire bescherming en wijst ook in dit verband op de algemene situatie in Sri Lanka. Verzoeker *“vreest immers een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Sinds april 2006 is er in Sri Lanka terug een georganiseerd, aanhoudend intensief gewapend conflict! Dat verzoeker bovendien vreest dat artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst. (...) Dat verzoeker vreest dat bij een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst artikel 3 van het EVRM geschonden zal worden!”*
2. Wat betreft artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet).
9. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoeker zijn identiteit en reisweg niet staaft, dat zijn vlucht ongeloofwaardig is en hij niet aantoont wanneer hij zijn land van herkomst verlaten heeft en onder welke omstandigheden hij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoekers verklaringen aangaande zijn politieke engagement en daaruit voortvloeiende vervolging, zijn ongeloofwaardig. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004). Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. De overige middelen en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.
10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen, noch een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a) b) en c) van de Vreemdelingenwet.
11. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 september 2008 door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------------	---

mevr. J. GHEYLE,	toegevoegd griffier.
------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE.

K. DECLERCK.